

1410

148

1 СЕНТЯБРЯ-ДЕНЬ ЗНАНИЙ

Куда Київ-47
проект Теремог 50
редакції Сільські
вісті

Кому _____

Индекс предприятия связи	и адрес отправителя
<u>317 631</u>	<u>С. Д. Булки</u>

Ужгородська обл.
Гуляківський р-н.

[Handwritten signature]

— — — — —
252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Уважаемая редакция "Сільські вісті" пише вам
пенсіонерка Вдовження Марія Федорівна
з Кировоградської об. Ульяновського р-ну с. Дакіно ва
-Буалія. Почитала я в газеті, сілкомі мімер
пашуї правди, і в сілській мизні, тем, про
коліктивізацію, про Стаалінізму про 1933 рік
про голодовку. Все це правда була. То я хож
і маля була в то время, та дуче мені запом-
нився 33 рік. Маля наша була сирота. Мила на д
полем край села. Там було всего дві хати, у
великому саду вишневолю. Над драм. В 1933 р.
рано вранні маля нас із сестрою ствела в яєні.
а сям до везера померла з голоду. Все з
землі устїем люди забрали і маму похввати
а нам навіть неказати. Зерно все влас
забрали, когот вони розмулагували одну самотни
дїянку з двма дїтьми мамми? Не уявили
з нами посеїдєбу висївали зараня, ижд з
голоду не померла уєя смя. А сімь у нас

була п'ятеро дітей. Там була солодовня: в
1947 році таме багато людей з солоду пшеничного.
Все це сталінізм. Були і люди, які самі
з верха сталінізму грабили людей, коли було
перушено. Собі додому їм шло, на граблені.

Сталін протів не знав. А людям тамати дай
волю то і заведуть у неволю. Зраджували і
при німцях. Визволителем звали німців.
Та все на нашу спротиву доля досталася
перешити. Отот і ми всі із села розїхалися.
Що кому кимено іздівались над нами.

Вийшла і я з села в 1958 році на циліну.
В Оренбургську обл. То там було багато
німців виселених. А вони там жити на
широкую ногу. То три корови, по 50 овесів
казами держали. А цусей курей, таві свиню
незнали. Все тасея свободно, поцоло. Іліба
пшеницею свиней годували. А ми за місяць
пшениці таві год робили, щоб заробити. От
там і в зразу 10 місяців кртіла по зруді-

мішок там продавали. Продали хлібину ту що у вогню
ліжили як ластівки свого багача. Її німа дітмачі-
дані закрити. Тоді так звали у селі х-багача.
Дитячий будинок сиріт. Мого німа закрити, бо
приходило бабракати по людях. То із дітмайдану
пийшли в однім платієчю смічевому.

Темер повернулася у своє рідне село. То дали
її сибак як робітні хлібу турки, пшуті. Тамі зараз
на голві якої катури лізуть, шві неможли
обезважити бо додроті що приєхала. І тім
скажі що іші дітма повмізтали із сел. Іє
селянніх залетили. А смілом хат омустило.
Вся млада літала. Отот і темеліца об'боте
-боже, що темер за люди сам себе небагаті
а другого суде... Нало м'ї хліби яр і там
куча під дорогою. Там сьбали робітні смітничі
того тіломі там неможливали. Сказала образил.
Мовляв невіше, яке тобі діло? Я побілі у історію
визвали сам'браз, факти підтвердили. То темер
і при і мости на мене вернуто. Свіди добрі люди.

Писувати так легко і в газетах і параді, щоб
незабудкованим атмосфераю. Та до наших людей
це не проходить. Подорожувати не хочуть поїхати, назло
всіх радити. Так як люди і мовлять в селі
повертаються, як там ставляться, друге до друга.
В Оренбурській обл. там великі нації і всі вони
дружні. Назвали навіть гостинними. Баран
зирнуть і всі аулом сядуть на бамбармак.
І я поспієдствою тилу, збирати на селі на бамба-
рмак. Та як не підеш туди обідати. Скатують
руки любити, а їх не вважати. А на радю
однак шістьма. Захотілось побачити ітерію
мужи на селі. Свій рідний. Як у тім "краї
мій рідній краї". А він незалежний сумний ні дітей
ні мовлять шістьма хмил. Бояться вельми туди.
Кажуть сяють, як не свої сторами бітер твіс і стого
те саме буде. Уме довіряю люди шістьма. Тоді
зараз хто ходя середу то куркулем обзверію.

ЖК

І херківці кажуть не пишуть нічого як і інші і люди незалежні чого.